

Защо е нужно човѣкъ да бѣде най-добъръ? Знаете ли, какво е положението на най-добрия човѣкъ? Той е изложенъ на голѣми страдания. За да понесе тия страдания, той трѣбва да носи въ себе си качества на най-добрия човѣкъ. И най-лошиятъ човѣкъ е изложенъ на голѣми страдания. Добриятъ трѣбва да има сили въ себе си, да отговаря на нуждитъ и изискванията на хората. Като дава непрестанно отъ себе си, най-после и той се уморява и се отдрѣпва. Естествено е човѣкъ да се умори и да пожелае да си почине. Само Богъ, само Божественото въ човѣка не се уморява. Щомъ човѣкъ престане да дава, хората казватъ, че е станалъ лошъ. Не е лошъ, но е изморенъ. Виждате, че нѣкой човѣкъ носи на гърба си едного. Докато го носи, той минава за добъръ. Свали ли го отъ гърба си, той минава за лошъ. Това не е правъ начинъ на мислене. Това сж криви заключения. Не е лесно да се опредѣли, кой човѣкъ е добъръ и кой — лошъ.

Сега, като говоримъ противъ критиката и одумването, имаме предъ видъ запазване чистотата на човѣшката мисль. За да бѣде здравъ, човѣкъ трѣбва да пази чистотата на ума и на сърдцето си. Който се занимава съ възвишената, Божествена мисль, той трѣбва да бѣде далечъ отъ обикновенитъ одумвания. Всѣко одумване е мѣтна вода, която нарушава чистотата на планинския изворъ. Следователно, не пущайте мѣтна вода въ чистия пла-